

nu ikke mener dette, vilde det være aldeles hen i Vejret at stemme for Rigsretstiltale. Det, som er bleven krævet fra forskellige Sider, at de Herrer selv skulde have forlangt Rigsretstiltale, og at deres Partifæller skulde have tilskyndet dem dertil, er umuligt. Vor Pligt vilde have været i Dag at stemme imod Rigsretstiltale. De vide alle, hvorfor vi sige: Stemmer ikke.

Endvidere skulde der derved komme Ro i Landet. Nej, der kommer ikke Ro i Landet, fordi Rigsretten har fældet sin Dom. De Radikales Ordfører, det ærede Medlem fra Holbæk (Rode), har allerede tidligere forsikret os om, at selv om Rigsretten skulde frikende de to Mænd, vilde de alligevel være moralsk dømte, og der kan ikke være nogen Tvivl om, at det er de Radikales alvorlige Mening, at det skal indprentes i Folkebevidstheden, at de to Mænd ere moralsk dømte, og at de politisk set ere større Forbrydere end Alberti. De skulde ud af det offentlige Liv, det er det, det gælder om. Om det nu kunde ske ved Rigsrettens Hjælp eller ved andre Midler, er ligegyldigt, men at vi ikke faa Ro i Landet ved en Rigsretsdom, der frikender de to Herrer, er en afgjort Ting; det ville altsaa de Radikale sørge for. Og jeg er ikke i Tvivl om, at hvis det bliver en Fordømmelsesdom, bliver der heller ikke Ro. Rigsrettens Autoritet her i Landet er fra gammel Tid ikke saa stor. Man kan i høj Grad beklage, at den ikke er det, men Sagen er, at det er en ganske ejendommelig Sættelse for en Domstol af den Art, at Halvdelen af dens Medlemmer hører til et af Tingene, er Politikere. Men hvorefter alting er, den er vor højeste Domstol, og juridisk set bøjer man sig under den. Men jeg giver de Radikales Ordfører, det ærede Medlem fra Holbæk (Rode), Ret i, at Ro bliver der ikke af den Grund, man vil ikke lade den moralske Side af Sagen være bestemt af Rigsretten.

Saa har man sagt, at Rigsretstiltale er nødvendig, fordi Folkestemningen kræver det. Men hvordan er denne Folkestemning bleven skabt? Ja, naar man hører ude i Landet, hvad det egentlig er, der er i Vejen med disse to Mænd, er det altid J. C. Christensen, det drejer sig om, det er dette, at han har laant Alberti, laant en Kollega 1½ Mill. Kr. Det er det, Folk vide, det er det, de ere rasende over, og derfor skal der være Rigsretstiltale, der skal være Straf for en saadan Ting. Det er blevet indskærpet af det nuværende Regeringspartis 3 Organer, om jeg saa maa

sige: „Politiken“, „Social-Demokraten“ og „Vort Land“, at J. C. Christensen har laant Storforsbryderen 1½ Mill. Kr., og det er det, Folk tro. Den Folkestemning, vi nu skulle tage Hensyn til, er altsaa skabt af disse, som nu henvise til denne Folkestemning. I Stedet for at retlede den have de uddybet den endnu mere. Og den højtærede Konseilspræsident er selv delvis medskyldig heri, idet han forleden Dag, den 3. November, da han holdt sin Programtale, sagde, at den ene af de forhenværende Ministre skal altsaa for Rigsretten, fordi han overskred Grænserne for sin administrative Myndighed ved at imødekomme en Kollegas Anmodning om et Laan af Statens Midler. Jeg ser meget godt, at den højtærede Konseilspræsident kan lempe sig bort fra dette, men for den almindelige Bevidsthed staaer det saaledes, at han dermed vilde insinuere, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har laant en Kollega 1½ Mill. Kr. Det, som var Troen i Forvejen, faar derved en højofficiel Stadfæstelse.

Nu er der den gode Ting, at man, ved at Anklagepunkterne ere formulerede, have faaet fat paa, at det er Den sjællandske Bondestands Sparekasse, de 1½ Mill. Kr. ere laante til. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at det i en væsentlig Grad vil berolige denne Folkestemning, ligesom jeg er overbevist om, at ogsaa adskilligt, som vil komme frem under Forhørene, vil berolige den paa samme Maade. Men Agitationen om det moralske Ansvar og om, hvorvidt de anklagede ere politiske Storforsbrydere eller ikke, bliver ved at gaa. Der tales saa meget om, at vor Nation trænger til at faa Ro, og at vi trænge til Udrensning. Vi have i alt Fald faaet et Udrensningsministerium, men det, der er gaaet forud for denne Rigsret, forekommer mig at være en Bunke Uredelighed i Redelighedens Navn.

Konseilspræsidenten (Zahle): Ministeriet kan tiltræde det af Udvalgets Flertal stillede Forslag. Naar dette vedtages, sejrer den offentlige Mening, som har krævet en Rigsretstiltale mod de to Herrer, hvem der her rejses Anklage imod, og da fremmes ogsaa Rigsretstiltalen paa den Maade, som jeg maa anse for at være den ønskeligste, nemlig derved, at det er Folkevillien selv, som rejser denne Tiltale, og at det er Folkevillien selv, som slaar fast, at ingen Borger i dette Land skal kunne hæve sig saa højt, at han er hævet over Loven. Derfor tror jeg, det er rig-